

ΚΡΙΤΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΟΥΛΑ

Κ. Παρορίτη : "ΣΤΟ ΑΔΗΜΠΟΥΡΟ,"

Δυνατίς, ολοζώντανες και πλούσιες εικόνες. Ο ποιητής είδε με τὰ μάτια του κι άγγισε με τὰ ποιόφυχα τὰ χέρια του όλες αυτές τις δύστυχες ψυχές που υποφέρουν βουτηγμένες στην πείνα, στη δουλειά και στο κρίμα. Ποτέ δεν ξεχνύεται σέ ρητορισμούς και σέ πλατυασμούς και σέ ψεύτικες αισθηματολογίες. Η γλώσσα του είναι άδρά, μεστή, μελετημένη. Σπαρταριστά μᾶς παρασταίνει τή ζωή όπως τή βλέπουμε νά περνά στους δρόμους ή νά σκύβει και νά σπᾶ στά σπίτια τῆς φτώχειας και του καημού.

Δέν έχει όμως τή δύναμη ο συγγραφέας πίσω από τή θλιβερήν αυτήν επιφάνεια τῆς πραγματικότητας νά σκύψει και νά βρει τὸ γαλάζιο φόντο τῆς αρμονίας που κρύβεται παρηγορητικό κι ασάλευτο σέ όλα τὰ βάθη τῆς προστυχιάς και του χαμού. Δέν μπορεί νά τοποθετήσει τις δυστυχίες αυτές στή θέση το υς κ' έτσι νά νοιώσει και νά δείξει πόσο άπαραίτητες είναι και πόσο πολύτερες για τή συνολική εύρυθμία τῆς ζωῆς.

Είναι αλήθεια, σ' ένα μεσαίο έργο τέχνης ή βαθειά αυτή φιλοσοφική τοποθέτηση και δικαιολογία όλων τῶν καινομένων τῆς ύπαρξης, δέν είναι άπαραίτητη. Φτάνει ή πιστή, ή ώραία απεικόνιση τῆς εξωτερικῆς παράστασης τῶν πραγμάτων.

Μά εκείνο που είναι άπαραίτητο και που έμμεσα πιγάζει από τήν άψηλή αυτήν επισκόπηση του όλου, είναι τὸ πειθαρχικό, αρμονικό ζετούλιγμα τῆς κεντρικῆς ιδέας ενός έργου μέσα σέ στέρεα καλογυγική μορφή. "Αν αυτό λείπει, κανένα χάρισμα, καμιά όμορφιά δέν μπορεί νά τὸ αντικαταστήσει.

Κι αυτό λείπει από τὸ έργο του κ. Παρορίτη. Κάθε κεφάλαιο είναι μια εικόνα ώραία, μ' άνάερα κρεμασμένη, τὸ σύνολο ένα μωσαϊκό άκατάστατο, από θαυμαστά πλακάκια· λείπει ή ανώτερη δημιουργική πνυή που σ' όλο αυτό τὸ ώραίο υλικὸ νά δώσει μια πλέρια, ενιαία μορφή.

Και γι' αυτό δέν ύπόρχει σὸ ρομάντζο αυτό ένας τύπος ώρισμένος που νά ύψώνεται άπάνω από τους άλλους και νά συμπυκνώνει άπάνω σὸ κεφάλι του τή συμπάθειά μᾶς ή τήν αγανάχτηση. "Ολέθρια ή έλλειψη αυτή σ' ένα έργο. Γιατί έτσι μοιράζεται και σκορπιέται ή συγκίνησή μας, παράταιρα

τὴν προηγούμενη σὸ Paris Journal με τὴν τίτλο ή Μούσα σὸ Φρέσκο.

Επρόκειτο περὶ ενός ποιητῆ συγχρόνου του Ronsard, νομίζω, που είχε τιμωρηθεί δὲ θυμώμυ για ποιὸ έγκλημα, και του Verlain για τὴν πολύχροτη ύπόθεση του Rimbaud.

"Όστε, όπως βλέπετε, ή κουβέντα εΐτανε εκτάκτως φιλολογική, στήν όποίαν έλαβε μέρος και ο επιθεωρητής του τράμ, που σέ μια στάση είχε άνεβεί και αυτός άπάνω για νά βεβαιώσει τὸ βιβλίο του ύφισταμένου του.

Κυτάζοντας αυτό τὸ ύπέροχο πνεῦμα, τὸν άνθρωπον αυτόν ο οποίος συμπεριφέρονταν με τὸν ίδιο τρόπο πρὸς άπλούς ανθρώπους όπως τὸν εΐχα δει άλλοτε και πρὸς σοφούς, πρὸς άνθρώπους του κόσμου όπως και πρὸς εργατες, αναπολυσα τὸν άθάνατον "Εμμερτον:

— Μόνον εΐ άρχοντοχωριάτες τριγυρίζουν στωλισμένοι με χρυσάφια και με κοσμήματα· οί αληθινοί βασιλιάδες άφίνουν στά θησαυροφυλάκια τὰ στέματά τους και παρουσιάζονται με άπλότητα και με άφέλεια.

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

τὰ συναισθήματα γεννοῦνται μέσα μας, προχωρούμε χωρίς συστηματοποιημένη ψυχική συγκέντρωση κι όταν τελειώσομε όλο τὸ βιβλίο και τὸ κλείσομε, τίποτα δέν άπομένει σὸ νοῦ μας παρά σκηνές σκόρπιες και ξεστέλιωτες, μια γραμμὴ από τήν αρχή, μια σιλουέτα από τὸ τέλος, μικροηρώοι όλοι τους που ξεχνιόονται και σβήνουνται και κανέναν άψηλότερος τους ήρωας, σέ καλὸ ή σέ κακό, που νά μᾶς άπομένει πάντα όρθος στή θύμηση και νά μᾶς συλλοξίει τὸ σκοπὸ του συγγραφέα.

Υπέροχος αλήθεια στίς λεπτομέρειες ο κ. Παρορίτης, άνίκανος όμως φαίνεται από ψηλά κυριαρχικά ν' άδραξει τὸ θέμα του, νά τὸ συναρμολογήσει, νά τὸ βρει αρχή και τέλος, νά τὸ δώσει μια μορφή κλασική, όπως αλήθεια ταιριάζει στίς συγκρατημένες και σπαρταχτικές τραγωδίες που ζεσποῦνε πίσω από τις κλεισμένες φτωχικές θύρες ή κάτω στ' άτρύγητα βάθη τῆς θαλάσσης.

"Όμως, μ' όλο τὸ ριζικό του αυτό ελάττωμα, τὸ καινούριο ρομάντζο δέν μπορεί νά περάσει άπαρατήρητο.

Ο κ. Καρκαβίτσας αξιούς του βρίσκει μαθητάδες.

ΠΕΤΡΟΣ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΟΝ Κ. ΠΑΛΛΗ

Κο "Αλέξη Πάλλη

Αϊβερπουλ

... στις 9 τ' Απρίλη

Σακουσμένη μου δάσκαλε,

Πρέπει νά μάθης πὸς στή... άρχισε νά φυσᾶ πάνω στά μαθητικά κεφάλια κάποιον μυρωμένο και δροσερό άγέρι, που βγαίνει από τή ζωντανή δημοτική μας γλώσσα και που λίγει σαν και σένα δυστυχώς άκόμη τήν καταλαβαν και τήν διδάσκουσε.

Και αυτή τή μυρωμένη, τή θεία γλώσσα, που νοιώθω νά σπαρταρᾶ στά σωτικά μου, αυτή άρχισαν εδῶ στή... νά καταλαβαίνουν και νά τήν μεταχειρίζονται.

Εγὼ που σου γράφω, δέν με γωρίζεις, όχι και νά τώρα συστήνομαι μοναχός.

Είμαι μαθητής σέ ιδιωτικό λύκειο τῆς... Είδα τὸν καταστρεφτικό δρόμο που μᾶς πηγαινει αυτή ή καθαρεύουσα. Είδα τὸν ίσιο που φέρνει ή άγνή δημοτική μας γλώσσα, και εΐπα: «Μά για τὸ Θεὸ τί κάνουμε; σκάθουμε τὸ λάκο μοναχοί μας.» Έσταμάτησα, και τώρα έρχομαι σέ σένα, σεβαστέ μου δάσκαλε, νά σέ συμβουλευτώ πὸς θά εΐμπορίσω νά γυρίσω και άλλους πίσω, νά τους δείξω τήν πλάνη τους.

Γι' αυτό σέ ίκετεύω και σέ παρακαλώ, γράψε μου δυὸ ένθαρυντικά και παρηγοριᾶς λόγια και στείλε μου τὰ βγαλμένα σου έργα.

Με μεγάλο σεβασμὸ

Ο από σήμερα ύποστηρικτῆς τῆς ιδέας

Αϊντίνι, 3]16]3]910, Τετάρτη

Κύριε "Αλέξανδρε Πάλλη

Liverpool

Τὰ βιβλία, που μᾶς στείλατε, είναι τώρα ένας μῆνας που τὰ πήραμε. Σας εύχαριστούμε, κύριε Πάλλη, από τήν καρδιά μας. Μή νομίσετε, που άργήσαμε νά σας γράψουμε, πὸς τὸ κάνουμε από λη-

σμονησιὰ του χρέους μας. Νομίζαμε πὸς θά μᾶς στέλνατε μαζί και κανένα γράμμα, και περιμέναμε νά σας γράψουμε μια και καλή.

Μᾶς κακοφάνηκε, κύριε Πάλλη, που θελήσατε νά μᾶς κρύψετε δημοσιεύοντας τὸ γράμμα μας σὸ «Νουμά». Ἐμεῖς τουλάχιστο τὸ θεωρούμε τιμή μας νά εΐμαστε Δημοτικιστάδες. Και ή αυτοπεποίθησή μας και ή άγάπη μας στή Δημοτική μᾶς δίνουν τή δύναμη νά τὸ φωνάζουμε ὅπου και νάναί.

Σας περιμένουμε όταν θάρηθε στή Σμύρνη.

Με πολλή άγάπη και σεβασμὸ

Ο Πρόεδρος

Κ. ΑΡΓΥΡΑΚΗΣ

Ο Γραμματικὸς

Α. Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

... 15]28 Απρίλ. 1910

Αξιότιμε Κε Α. Πάλλη,

Χθές τὸ βράδυ ύστερα από τήν ώραία και μαγευτική ακολουθία τῶν Παθῶν του Χριστου μας, επέστρεψα σὸ σπῆτι και μου ήλθε μια ιδέα νά διαβάσω τὸ πρώτο άποψινὸ εύαγγέλιο του Ιωάννη, που τὸ λένε διαθήκη του Χριστου, στήν ιδική σας μετάφραση, για τήν όποία λυπήθηκα που τόσο καιρὸ δέν τήν είδα και έπειτα και για τήν κακή ιδέα που μ' έδωκαν για τὸ έργο σας αυτό· ας είναι καλὴ ή καλή μου εξαδέλφη... που εγινε αιτία νά δῶ τὰ βιβλία σας τὰ όποια με έκαμαν σήμερα νά ντρέπομαι για τήν παλιά μου όπισθοδρομική και ταπεινή ιδέα. Δέν θέλω σήμερα, Κύριε Α. Πάλλη, νά σας γράψω τήν έντύπωσι που έκαμε ή Γιάδα σας και παραπάνω τὸ τελευταίο της βιβλίο, διότι εκείνο διάβασα περισσότερο, επειδή τὸ ήξερα καλὰ από τὸ Σχολεῖό μου άκόμα, και τὸν ένθουσιασμό που αίσθάνθηκα, όταν διάβαζα τὰ γλυκά πολὺ γλυκά εκείνα λόγια που λέγει ο Πρίαμος στὸν Αχιλλέα, ζητώντας τὸ κορμὶ του γιου του· όλος εκείνος ο ένθουσιασμός μου σήμερα ύποχωρεΐ στὸν μεγάλο ένθουσιασμό και τήν πολλή συγκίνηση που αίσθάνθηκα διαβαζοντας τήν Άγία Γραφή και ιδίως τὸ χθεσινὸ εύαγγέλιο του Ιωάννη, εΐς τὸ όποιον θαυμάζω τήν μεγάλη σας τέχνη και εκτακτο άπόδοσι στήν δημοτική μας γλώσσα όλων τῶν δυσκολωτέρων δογματικῶν διδασκαλιῶν του Χριστου μας.

Δέν εΐμαι αξιός, Κύριε Πάλλη, για νά σας συγχαρῶ, μολονότι θά επιθυμούσα νά σας προσφέρω ένα ελάχιστο δείγμα τῆς πολὺ συγκινηθείσης αυτή τή στιγμή καρδιάς μου, τὸ μόνο όμως που παρακαλῶ είναι νά βοηθήση ο Θεός και νά λυπηθῆ τὸ ταλαίπωρο λαό μας, που με τόσο μέσα έλεεινά ενάρκωσαν τὸ πνεῦμα του, νά έλθῃ μια ώρα αρχύτερα ή στιγμή εκείνη που θά δακρύση στήν εκκλησιᾶ ακούοντας τὰ πάθη του Χριστου στήν γλώσσα που θά τὰ καταλαβαίνει και που θά τὰ αίσθάνεται και όχι όπως τώρα που και αν δακρύζει τὸ κάνει από αίσθημα άνεξήγητο και ίσως από τή μεγαλοπρέπεια τῆς τελετῆς.

Με χαρά μου βλέπω όμως, αξιότιμε Κύριε, ότι πλησίασε ο καιρός που θά θριαμβεύση ή αλήθεια, είν δὲ σας επότισαν με πολλὰς πικρίας πρέπει νά εΐσθε βέβαιος ότι εΐς τὸ μέλλον μέσα εΐς τήν καρδιά τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος και κοινωνίας θά εχχετε τήν μεγαλήτερη και πρωτίστη θέσι.

Σας χαιρετῶ

... Κεφαλονιάς, 13]3]910.

Κύριε Πάλλη,

Τὰ βιβλία σας τᾶλαβα. Για νά σας παραστήσω

τῆ μεγάλη μου εὐνομοσύνη καὶ τῆ χαρὰ δὲ βρίσκω λέξεις κατ'ἀλληλῆς. Ἐτοῦτο μόνο σας λέω πῶς ἡ ζωντανὴ γλώσσα δίνει ζωὴ στὴν καρδιά. Ἐἴν' ἡ ἀλήθεια πῶς γιὰ νὰ σας πῆ κάποιος σωστὴ κουβέντα καὶ μὲ γούστο δὲ μπορεῖ ἂν δὲν τῆ πῆ στὴ γλώσσα τοῦ πατέρα του. Μερικὲς λέξεις ἀπ' αὐτὲς δίνουν τόσο ὡμορφο καὶ ζωηρὸ χρωμάτισμα σὲ δαύτηνε καὶ κάνουνε τὰ πράγματα τόσο ζωντανὰ ὅπου μοῦ φαίνεται καὶ τὰ βλέπω μπροστά μου. Αὐτὸ γιὰ μὲ εἶν' ἀπόλαψη. Γιὰ νὰ μὴ σας πολυλογῶ σας λέω πῶς μένω πολὺ ὑπόχρεως.

Δικός σας

.....

..... 9]4]1910

Σεβαστὲ Κύριε Ἀλέξ. Πάλλη,

Σας εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὴν εὐγενικὰ προθυμία καὶ καλὴ Σας διάθεση νὰ μοῦ στείλετε τὴ Γραφὴ καὶ Ἰλιάδα Σας. Ἄλλοι κάνουνε σκολοιὰ μὲ μαρμαρίνες κολόνες γιὰ νὰ εὐεργετήσουν τάχα τὸ δυστυχισμένον Ρωμαϊκὸ καὶ νὰ δώσουν στέγασμα στὰ μικρὰ του. Μὰ κι' αὐτοὶ εὐεργέτες δὲν εἶνε, δὲν ἔχουν δὲ μέσα τους παρὰ ἓνα πόθο πῶς νὰ φημισθῆ τὸνομά τους, καὶ τὰ δύστυχα δὲ παιδιὰ τίποτε δὲ μαθαίνουν ὅσο σὲ καλὰ κι' ἂν τὰ βάζουν σκολοιὰ. Μοραίνονται καὶ νεκρώνονται κεῖ μέσα μὲ τὸ σχολαστικισμὸ καὶ τὰ σχολικὰ παλάτια γίνονται τόσες γι' αὐτὰ οἱ ἀκεκονιαμένοι τάφοι τῆς Γραφῆς. Μὰς ἔκαμε καὶ ἡ μεγάλη σας καρδιά, ὁ ζήλος καὶ αἱ γνώσεις σας ἓνα δῶρο γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ ἔθνους. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε κρυερὸ καὶ βαρὺ καὶ δὲν πλακώνει ψυχές. Εἶνε γεμάτο ζωὴ καὶ χάρι καὶ ζωογονεῖ καὶ φωτίζει. Μιά μέρα θὰ τὸ γράψῃ κ' ἡ ἱστορία.

Σας εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν ὑπόσχεσι νὰ μοῦ στείλετε καὶ τὸν Κόμπνο. Ἐὶν περιμένω μὲ πόθο.

Μὲ σέβας καὶ ἀφοσίωσι

.....

..... 2]15 τοῦ Ἀπριλίη 1910.

Στὸν ἀξιότιμο κύριο Ἀλ. Πάλλη

Δίβερπουλ

Ἀξιότιμε κύριε,

Τὸ εὐεργετικὸ καὶ παρήγορο γιὰ τοὺς σκοπούς τ' ἀδερφάτου μας γράμμα Σας, τῶν 23 τοῦ Μάρτη, μ' ἀπερίγραπτη χαρὰ τὸ λάβαμε στὴν ὥρα του, καθὼς καὶ τὰ βιβλία ποῦχατε τὴν καλὴ διάθεσι νὰ μὰς στείλετε.

Τὶ νὰ Σας ποῦμε. Μὰ τὴν ἀλήθεια σὲ τέτοιες στιγμὲς δένεται ἡ γλώσσα καὶ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ δυὸ λόγια π' ἀξίζουν σ' ἓνα μεγαλόκαρδο εὐεργέτη. Ἡ δωρεὰ Σας γιὰ μὰς τουλάχιστο θὰ μείνῃ ἀλησμόνητη. Τ' ἀδερφάτο μὰς σάν πως βρισκεται ἀκόμα ἀπροσάτεπτο, μὲ ὀχτὼ δέκα μέλη, ἔχει νὰ πολεμήτῃ μὲ πολλούς, καὶ γιὰ νὰ τοὺς καταπονήσῃ, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ γερὰ κεφάλια καὶ καλὰ βιβλία, γιὰτὶ μιά ἀπὸ τίς πιὸ δυνατὲς ἀσπίδες μὰς εἶναι ἡ μελέτη. Γιὰ καλὴ μὰς τύχη τὰ μέλη μὰς εἶναι ὅλα μὲ θέλησι καὶ μὲ ἀπόφασι. Δασκάλοι ἂν ἀγαπάτε οἱ τρεῖς κ' οἱ ἀποδέλοιοι νιοὶ πρακτικοὶ καὶ μορφωμένοι. Μὰς λείπουνε λοιπὸν τὰ βιβλία. Ἄφτὰ ἢ τ' ἀγοράζουμε ἢ μὰς τὰ στέλνουνε χάρισμα καρδιῆς σάν τὴ δική Σας καὶ τοῦ κ. Φωτιάδη. Γι' ἀφτὸ καὶ Σας θεωροῦμε ἱερούς, γι' ἀφτὸ καὶ ζητήσαμε τὴν εἰκόνα Σας, γιὰ νὰ τὴν ἔχουμε γιὰ καμάρι μὰς, γι' ἀφτὸ καὶ σύμφωνα μὲ τὸν κανονισμὸ μὰς Σας χεροκροτοῦμε δωρητὴ τ' ἀ-

δερφάτου μὰς. Ὁ τίτλος ἀφτὸς ὅσο μικρὸς κι ἂν εἶναι, ὅσο κι' ἂν τὸν χαρίζουνε νέοι χωρὶς καμμιὰ ἴσως κοινωνικὴ ἀξία, εἶναι ὅμως πάντα σεβαστός, γιὰτὶ Σας τὸν προσφέρουνε ἄδολα ἄδολα μὲτα ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια τους σὲ Σας τὴν ἀτράνταχτη κολώνα τῆς πολυζηλεμένης μὰς Ἰδέας. Δεχτῆτε τον λοιπὸν ὅσον φτωχὸς κι' ἂν εἶναι καὶ μαζὺ μὲ ἀφτὸν καὶ τὴν παντοτεινή μὰς βγνομοσύνη.

Μὲ ὄλο τὸ σέβας

Ὁ Πρόεδρος;

Ὁ Γραμματικὸς

.....

.....

Στ. Γρ.—Νὰ μὰς γλυκοχαιρετᾶτε, παρακκλουῦμε, καὶ τὸν κύριο Ἄρ. Ἐρταλιώτη καὶ νὰ τοῦ πῆτε πῶς ἀπ' ὦρα σ' ὦρα περιμένουμε ἀπάντησή του. Γιὰ τὴν κακὴ μὰς δὲ τύχη κι' ὁ κύριος Ψυχάρης δὲν μὰς ἀπάντησε ἀκόμα.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Florian-Parmentier. «Par les routes humaines». Poème. Μιά ψυχὴ ἀπὸ τίς δι-σκορπισμένες στὸ ἄπειρο, σαρκώθηκε σὲ ἄνθρωπο. Καὶ τώρα ἡ ἀνθρωπότης ἔξευλιζέται μπροστὰ στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν τὰ φριχτὰ τῆς θεάματτα καὶ τότε βρχνάει μὲ θλίψη βαθύτατη. Κι ἀποτραβιέται ὁ ἄνθρωπος στὴ μοναξιά τῆς ἐξοχῆς, ἐλπίζοντας ἐκεῖ νὰ βρεῖ τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία. Μὰ ὁ πόνος τῶν ἀδερφῶν του, τῶν ἀνθρώπων, τότε ταραξέει. Καὶ ξαναγυρίζει πάλι στὴν Πολιτεία γιὰ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ, σκορπίζοντας τοὺς τοὺς θηταρούς τοῦ ἔσω-τερικοῦ του κόσμου. Μὰ ὄλοι τότε τὸν εἰρωνεύονται καὶ τότε διώχνουν. Κι ὁ ἄνθρωπος τότε ἀποχτᾶ τὴν ὑπέροχη σοφία. Ξαναγυρνᾷ στὸν ἐκυτό του, βρίσκει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ πεθαίνει—ἐξπρα-νίζεται στὴ Θεϊκὰ οὐσία τοῦ Κόσμου.

Αὐτὴ ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ ἔργου τοῦ κ. Παρμαντιέ. Ἡ ἐχτέλεσι, ἀνάξια λόγου.

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΟΣ

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΚΑΙ ΠΑΛΙ... ECCE HOMO

Φίλε «Νουμᾶ»,

Ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος, στοὺς «Καιρούς» τῆς Δευτέρης χτύπησε τὸ «Πρότυπον Δημοτικὸν σκολοιῶν». Τὸ βρῆκε—δὲν ξέρομε καὶ μετὶ τί το βρῆκε. Ὁ ἴδιος ὁ κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος, ἄλλοτε στὸ 218 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ» (22 τοῦ Ὀχτώβρη 1906, σελίδα 8, στήλη 1η καὶ 2η) δημοσίεψε τὰ κόλουθα χρυσὰ καὶ διακμαντένια λόγια:

«Ὁ Νουμᾶς ποῦ ἔχει τόσους σοφοὺς καὶ πλοῦσιους φίλους καὶ ποῦ ἐφροντίζε ὡς τώρα μόνο γι' ἀρραβωνητᾶρι, δὲν μπορούσε τάχα νὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ ἓνα σκολάκι, γιὰ ἓνα Νηπιαγωγεῖο;

«...Στὴν Ἀθήνα εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ὑπάρχουν σήμερον ἀρκετοὶ νέοι γονεῖς, τόσο φιλότρογοι ὅσο καὶ φωτισμένοι, ποῦ θὰ ἤθελαν νὰ μαθαίνουν τὰ παιδάκια τους; ἓνα νηπιακὸ κῆπο νὰ παίζου καὶ νὰ τραγουδοῦν στὴ γλώσσα τους...

«...Ἐνὰ σκολάκι ποῦ θὰ εἶχε καλὲς δατκάλες, διαταγμένες νὰ κουβεντιάζουν μὲ τὰ παιδιὰ στὴ ΖΩΝΤΑΝΗ ΓΛΩΣΣΑ, νὰ τοὺς λένε ὄλα τὰ πράγματα ΟΠΩΣ ΤΑ ΔΕΝΕ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ» καὶ

νὰ τοὺς μαθαίνουν ὄμορφα τραγουδάκια γραμμένα στὴν ἸΔΙΑ ΓΛΩΣΣΑ, θὰ εἶταν σκολάκι πολὺ συμπαθητικὸ, πολὺ ἀξιαγάπητο καὶ θὰ τὸ ὑποστήριζαν μὲ τὴν καρδιά τους ὄλοι οἱ φρόνιμοι γονεῖς τῆς Ἀθήνας.

«...Τὸ πολὺ πολὺ μπορούσαν νὰ παίρνουν τὸ ΑΡΦΑΒΗΤΑΡΙ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»... Τὶ διάβολο! γιὰ ἓνα ἀρραβωνητᾶρι χωρὶς ἴα καὶ χωρὶς ὄλα δὲν πιστεύω δὲ νὰ σηκωθῆ Ἐπικράστεισι!..»

Also sprach Zarathustra.

Μὲ ἀγάπη

ΑΝΤΙΕΘΝΟΣ

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗ ΦΟΙΤ. ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

«Ἀνθρώπινος μηχανισμὸς» Κυρίας Ἀλ. Παπα-μόσκου 25 σόματα.

«Γεωργικὰ» Βεργίλιου, μετ'ἀφραση Κ. Θεοτόκη, 10 σόματα.

«Γλωσσικὴ αὐτοβιογραφία» Π. Νιβόβιν, 20 σόματα, καὶ ἀπὸ τ' ἄλλα φιλολογικὰ ἔργα του ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο.

«Ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ Δεϊλινοῦ», «Οἱ σκλάβοι τῆς ζωῆς», «Στὸ ἄλμπουρο», Περρὸριττ, ἀπὸ ἓνα ἀντί-τυπο.

Προκαλοῦνται τὰ μέλη τῆς Φοιτητικῆς Συν-τροφίας νὰ μαζευτοῦν τὴν Κυριακὴ στίς 3, δρόμος Βαλτατσίου ἀρ. 1.

Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ἐνὰς παραπολὺ νεκρὸς ποιητῆς, ὁ Δόγης, ἄξιος μα-θητῆς τοῦ κ. Πολέμη, δημοσίεψε σὲ τόμο τὰ τραγούδια του μὲ τὸν τίτλο «Καινούρια ἴδρα». Ὁ ποιητῆς στίς πρῶ-τες πρῶτες σελίδες τοῦ βιβλίου του δημοσιεύει καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ πατέρα του. Νᾶ, γιὰς μιά φορὰ κ' εὐτυχισμένος ὁ πατέρας ποῦ τὸν ἔχει.

— Τὸ μόνο σατυρικὸ φύλλον σήμερον τῆς Πάτρας καὶ πρέπει νὰ καμαρώνει γι' αὐτό. Εἶναι τὸ καμαρωμένον «Ἐνατανανέν». Γιομάτο σάτυρα τσοχητῆ καὶ γέλια. Τὸ τελευταῖο του μάλιστα φύλλον μὲ τὸ «Καθαρεύουσα καὶ δη-μώδης» καὶ μὲ τοὺς «Ἀχαϊκοὺς ἀγῶνες» εἶναι γιὰ ρού-φημα.

— Τὸ περασμένον Σιβατόβραδο στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ» ὁ κ. Ἀθ. Μπούχλας διάβασε μιά δραματικὴ σκηνή του καὶ μερικὰ ἀνεκδοτὰ τραγούδια του ποῦ ἀκου-στήκανε μὲ προσοχή.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κκ. Β. Ἀδάμ, στὴν Προῦτα καὶ Π. Πέτρο, στὴ Σω-ζόπολη. Λάβετε συντρομὲς κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Μ. Πετρ, στὸ Κιστελλόριζο. Λάβετε τὴ συντρομὴ τοῦ 910 κ' εὐ-χαριστοῦμε. Δὲ βλέπει ποῦ δημοσιεύονται κ' ἔτσι, ἀνά-ρια ἀνάρια. Πάντα διαβάζονται μὲ προσοχή.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Λύτρα).

—Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνας τῆς Κας Σοφίας Δασκαρίδη).

Τυπώθηκε στὴ Λόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτὶ καὶ εἶναι καλλιτεχνικὰ δεμένο. Πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἐστίας» ἀρ. 3,50.